

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Εβδομον κι’ είκοστών μετρούντες χρόνον
εδρεύομεν” στήν γήν των Παρθένων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα και χίλια κι’ ένα-άσα,
όλο γιά τήν’ Ανθρώπιση θά περνοδίν’ ή γλώσσα.

Δεκαμβρίου δεκάτ’ κι’ έβδομή,
οι πατερες λιμάρουσ άκόμη.

Χίλια κι’ ενενήντα κι’ ένα κι’ έκατό,
πακτωλούς και πάλι των Ρωμηρών κυττώ.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδεικφέρουσα πολύ.

Γράμμακα και συνδρομαί — άπ’ εύθειας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ά κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ό ν α .
Γιά τά ξένα ύμωσ μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α και ’ σ τ ό χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου ταπειπή
ότι πολωόμεν σώματα «Ρωμηρού» άνειλιπη
μέ την άνάλογον τιμήν, κι’ όποιος άπ’ έξω θέλει
δέν θά πληρώση δι’ αυτά ταχυδρομείων τέλη.

**Νάνε νάνε νάνε νάνε
κι’ ύπνον ήσυχο νά κάνη.**

Ό σωτήρ ό Κυβερνήτης,
Περικλέτο μου, τήν κλείνει,
και τό ζήτημα της Κρήτης
μ’ ένα κλείσιμο τό λύνει.

Είς ήμέρας εξαισίας,
πού μας πλέκεται στεφάνι,
τέτοιος θαυμαστός Μεσσίας
σάν και τουτον δέν εφάνη.

Δίγως ντράβαλα πολλά
τήν Διπλή μας τήν σφαλξ,
πού τόν έβλεπε ’στα μάτια,
και τήν στέλλει ’στα κομμάτια.

Τώρα μούγγα και σκοτάδι
μές ’στη μάνα τή Βουλή,
κι’ όλα γύρω σκοτεινά.

Δέν θά διέπρη Χηιάδη,
δέν θά διέπρη και Πουλή,
κι’ όλα τάλλα τά πτηνά.

Πάει κατ’ διαδύλου
κι’ άκόμη παραπέρα
Βουλή φιλελευθέρα,
όπου Στρατού και Στόλου
τό κλέος άσφαλίξει
και θρίαμβον φελλίξει.

Μάσ φεύγ’ ή λιμακδώρα,
και κόσμος τήν συγχαίρει,
και μάγοι μέ τά δώρα
πηγαίνου’ στον Λευτέρη.

Και τού δίνουν μαξ πυξίδα
νά κρατή στήν καταιγίδα,
μά μέ τούτη του χαρζίου
σακαράκα και σπιρούνα,
και τόν βάζουν σέ μαξ κούνα
και γλυκά τόν ναουρίζουν.

Κοιμήσου, φύτρο λαϊκό,
δόξα κοντά σου γέρνει,
και τό καλό σου ρουζικό
χιλία καλά σου φέρνει.

Πόσαισ’ σκάρωσες δουλειάσ;
έβαλες τρικλοποδιά,
σέ Κορδύνα και σ’ ήλιάρη.

Κι’ είπαν πατριώται πό θροι:
πού τό βρήκαμε, παιδίξ,
ένα τέτοιο κλεψούρι.

Χαίρε... δόξα και τιμή σου!
χαιδεμένη μας, κοιμήσου,
κι’ Ανθρώπιση νά θυμάσαι.

Σὲ δοξάζουν καὶ Παλάτια,
καὶ Στρατούληδες κρεβάτια
σοὺ χαρίζουν νὰ κομμάτια.

Κοιμήσου, χαϊδεμμένη Κρητικέ,
τρικλώνε τοῦ λαοῦ βασιλικέ,
κανεὶς μὴν τὸν ζυγὸν τὸν Σωτηράκη μας.

Καὶ σὺ μὲ τῆς βρονταῖς σου, Ψηλορείτη,
νὰ μὴ μᾶς τὸν ζυγὸν τὸν Κυβερνήτη,
νὰ μὴ μᾶς τὸν ζυγὸν τὸν Λευτεράκη μας.

Μακρὰν τῶν ἔλλογων τὸν ἴτε στίφην,
παύσατε ν' ἀκονίζετε τὰ ξίφη,
κι' ἔλατε νὰ σταθῆτε ἔμπρὸς του σοῦζα.

"Ἄστε τον τὸν Κρητικὰ νὰ μᾶς σώσῃ,
ἄστε τον μὲ χρυσάφι νὰ χρυσώσῃ
κι' αὐτὴν τὴν Ρωμηοσύνην τὴν μουφλοῦζα.

"Ἄστε τον ὅστιν πυγμὴ του νὰ θαρρῇ,
ἄστε τον μεθυσμένους νὰ βαρῇ
μὲ λίθους ἀμειβύτους, καὶ διαμάντια.

"Ἄστε τον ὅστιν Κυβέρνησι τὴν ἀχαρὴ
νὰ μᾶς φτηνὴν ἴλιον καὶ τὴν ζάχαρην,
καὶ ζάχαρες νὰ τρέχουσι καὶ κάντια.

"Ἄστε τον ὅστις Ἀρχὴς τὰ ζαχαρώματα,
ἄστε τον μὲς ὅσα μύρα καὶ ὅσα ἀρώματα,
καὶ ὅσων θυμιαμάτων τὴν μαγεία.

"Ἄστε τον τὸν Ναυτίκον τὸν Λευτέρην
καὶ Νηρῆν τὸν Ζαχαρώφ νὰ μᾶς φέρῃ
μὲς ἀπὸ ζαχαρένια ναυπηγεία.

"Ἀφήσατε καὶ μ' αὐτὸν τὸν Κυβερνήτην
νὰ πάθῃ ζαχαρώδη διαβήτη
ἢ ζαχαρένια μάνια τῆς εὐκλείας.

"Ἄστε τον ἀπὸ δίψα νὰ μᾶς σώσῃ,
ἄστε τον τοὺς Ρωμηοὺς νὰ θαλασσώσῃ
μ' ἐκεῖνα τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας.

Κοιμήσου, χαϊδεμμένη μας,
κι' ἡ μοῖρα σου δουλεύει,
κοιμήσου, προκομμένη μας,
κι' εἰρήνη βασιλεύει.

Κολύμπα σ' ἄφρονον νερό,
ποῦ πλημμυροῦν ἑδάφην,
μὰ βούτα καὶ σὲ λαγαρὸ
Κορομηλὰ χρυσάφι.

"Στὸν ὕπνον τοῦ κυρίου
σιγάτε Προεδρεῖου
Βουλευτικῷ κουδούνηκ.

Καὶ σεὶ ὅπου πεινάτε,
ἴλο νὰ τὸν κουνάτε
μὲς ὅτῃ χρυσῇ τὴν κούμα.

Νάνι νάνι νάνι νάνι
κι' ὕπνον ἴσχυο νὰ κάνῃ...
πρόσχε, Δασκαλόγαννη,
μὲ τὸν νέο Τσουδερό,
μὴν ζυγίσῃ τὸ μαρό.

Μάγον μεγαλονύριον ὅσον Ἀρχικαγγελάριον.

"Ἐὸς μέγας καὶ πολὺς
κλείνει πύλας τῆς Βουλῆς
σὲ κοπάδια δουλευτῶν.

Καὶ γλυτόνεσι μερικὸς
αἰχμαλώτους Κρητικὸς
ἀπὸ χέρι Προστατῶν.

Σὺ τῶν ἀλυτρώτων
πρώτος λυτρωτῆς,
καὶ τῶν αἰχμαλώτων
ἐλευθερωτῆς.

Σὺ πρώτιστος ἐν πρώτοις
Καζῖνα κυβερνῆς,
δικτάτωρ καὶ δεσπότης,
ποῦ πανικὸς γεννῆς.

Τῶν ἔλλογων τὸν δόλον
ἐλέπει ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ἔχεις Στρατοὺς καὶ Στόλους
ἐν ἐπιφυλακῇ.

Σὺ στέκεις κορυφαῖος τοὺς εὐωήρας
καὶ σὺν Αὐγερινὸς φωτοβολεῖς
ἐγκυροδουλμένους σὲ σισύρας
καὶ σὲ χρυσᾶς λιθρέας τῆς Αὐλῆς.

Τριγύρω σου κυττᾶς, ὑψιβρεμέτα,
συνομοτῶν μαχαίρας καὶ ξιφιδία,
κι' Ἰσπανικὰ φαντάζῃσαι στίλιετα
καὶ μαῦρα Μπερδολόγων ἐγγειριδία.

"Ἐὸς καὶ τῆς Ἀγγλίας,
ἐὸς καὶ τῆς Γαλλίας
συμβουθὸς καὶ βλάμης.

Κύπτουν τῷ νεύματί σου,
κύπτουν τῷ πνεύματί σου
Προστάτιδες Δυνάμεις.

Σὺ τῶν ἐντὸς καὶ τῶν ἐκτὸς ἐγάλασε τὰ πλάνα,
κι' ἀκούεις ν' ἀνακροῦνται θριάμβων νικητήρια,
κι' εἶσαι τῶν ὀντι μαστορῆς, κι' εἶσαι τῶν ὀντι μάνικ
τὰς συγκεντρώσεις νὰ χαλᾶς καὶ τὰ συλλαλητήρια.

"Ὅρμᾶς καθὸ δαιμόνιος
εἰς ἐχθρικὰς παγίδας
καθὸς ὁ Τελαμῶνιος
σ' ἐκείνους τοὺς Ἀτρεΐδας.

Σπαθοφόρους κι' ἰδιώτας
καὶ πολλοὺς μπομπουμισμένους
τοὺς βαπτίζεις συνομότας.

Καὶ γελᾶς κι' ἐνσπεύρεις τρόμον
εἰς τοὺς ἐπικαλούμενους
τοῦ συνέρχεσθαι τὸν νόμον.

Πανικόβλητος καὶ σὺ κανεὶς κι' ἄλλους ἐμβροντήτους.
τρέμοντας πανικόβλητους.